

NAGY GÁBOR

Pince

A pince nagyapa birodalma,
mohos köveken kaszaspókok
titkosírása, pohos hordókban
sustorgó gyöngyös murci,
gyantaillatú menedék
az asszonyok kárálása elől,
a lopót megszíva nagyapám
kicselezte az időt is,
a málnaborból kaptam én is
decis pohárban, cinkosként
botorkáltunk a napvilágra,
két összebeszélt naplopó.

Udvar

Megdől a szekérderék, a saroglya,
sopánkodó vénasszony, nyikorog,
hullajtja a szárat, dörmögi nagyapám,
lóg az ostor hegye, a tehének
farka lépésre legyez, ösztökélés
nélkül fordulnak be a kapun;
leszökkenek a bakról, átugratok
a ganéváját Mississippijén, lazára engedve
a gyepelőt birtokba veszem, lassú
ügetést imitálva pipaszár lábaimon,
az udvart; két évtized múltán
a kerítésléceken át kémlelem
a kiglancolt farmot,
mint bennszülött, idegen örökre,
s örökre otthon.